

בנותיי-דיוקן עצמי מיקה פיינרמן

My daughters-self portrait Micka Feinerman

אוצרים
סלין איזבורניצקי ומאיר נטיף

אוצרים

Celine Izbornitsky & Meir Natif

מיקה עלתה לארץ לפני 25 שנה ללא שפה מקומית, ללא יכולת הבעה מילולית. היא מצאה דרך לתקשורת ולביטוי באמצעות השפה האמנותית. בתערוכה מוצגות שתי סדרות בהן מתוארות שתי בנותיה. בסדרה "שי", מתוארת בתה שי מלפנים בפתחו של צינור. ובסדרה הנוספת "נומי", מתוארת בתה השנייה נומי מאחור, בשלולית בטבע.

מקום, זמן ומנותק מהמציאות. רפטטיביות זו מאפשרת למיקה לשנות ולברוא בכל פעם עולם מחדש. עם זאת, כל אחת מהעבודות הן חלק מתוך השלם-ההצילום המציאותי.

הצילום הוא חומר נתון אך בעל פוטנציאל להשתנות. עבודות בסדרה הינן תהליך מתמשך של פירוק והרכבה מחדש בניסיון למצוא את השלם האידיאלי, את המציאות הרצויה אך הבלתי אפשרית. לכן השלם תמיד יהיה חסר.

בשונה מהדיבור הכמעט מידי, עבודות הפירוק של מיקה מתמשכות לאורך זמן ומבטאות מאויים פנימיים ואינטרוספקציה. הבחירה לתאר דווקא את בתה שי מלפנים מכוונת, לא בכדי, שי דומה למיקה בצעירותה. כתוצאה מכך, סדרה זו מציבה בפני מיקה מראה. הרפלקציה מאפשרת בחינה עצמית או הרצון לחזור אחורה בזמן לתקופה אחרת.

מיקה בתהליך מסע חקירה מתמשך של בריאה מחודשת, לנוכח המציאות הפנימית הסוערת.

שתי הסדרות מציגות רישום וציורים בצבעי שמן מתוך צילומים שצילמה מיקה בזמן טיול משפחתי. הבנות נמצאות במרכז מרחב סוער, מעורער, הנמצא מחוץ לעיר ולציוויליזציה.

למרות היותן קטנות, הבנות ניצבות כמונומנט, שקועות ברגליהן בקרקע, בלב הסערה; כעמוד להיאחז בו אל מול העולם הבלתי יציב והמתפרק מסביב. בפניה של בתה שי הניצבת מלפנים, לא ניכרת בהלה, אלא חיוך מרומז. אולם, המרחבים של הטבע בסדרה של נומי, והצינור הסוגר בסדרה של שי, מאיימים על נוכחותן, לעיתים הן ממש נטמעות כחלק מהמרחב. הדיסוננס בין הדמויות הקטנות למרחב האימתני והסוער, יוצר חוסר שקט וחרדה.

מיקה מפרקת את הצילומים לגורמים. היא מפרקת צילום אחד לכדי כמה ציורים זהים אך בצבעוניות משתנה.

היא משתמשת בצבעוניות קודרת, מלנכולית או זועקת, ויוצרת בכל פירוק עולם אחר דמיוני, נטול

נומי, שמן על נייר, 70X100 ס"מ, 2019

נומי, שמן על נייר, 50X70 ס"מ, 2019

נומי, שמן על נייר, 50X70 ס"מ, 2019

שי, שמן על נייר, 100X50 ס"מ, 2021